

Resolutionen blev vedtaget i specialudvalget med 92 stemmer for, 0 imod og 10 afståelser (Argentina, Australien, Belgien, Canada, Frankrig, Grækenland, Malawi, Portugal, Spanien og Storbritannien).

Sverige og Norge afgav sammen med flere andre vestlige lande en stemmeforklaring, hvori udtaltes, at fagforeningerne i de pågældende lande var uafhængige og at regeringerne ikke kunne påtvinge disse en politik, som de ikke selv ønskede.

I generalforsamlingen vedtoges resolutionen den 29. november 1971 med 104 stemmer for, 1 imod (Sydafrika) og 9 afståelser (Argentina, Australien, Canada, Frankrig, Grækenland, Malawi, Portugal, Spanien og Storbritannien). (Res. 2755 H (XXVI)).

IV. Forvaltningsfonden.

Som led i specialudvalgets behandling af apartheidspørgsmålet indgik som i tidligere år spørgsmålet om FNs forvaltningsfond for Sydafrika. I en beretning fra generalsekretæren blev det oplyst, at forvaltningsfonden siden 12. oktober 1970 har modtaget ialt 287.518 dollars fra 19 medlemslande. Af dette beløb stammer fortsat ca. 80 pct. fra de nordiske lande. Yderligere 5 medlemslande havde givet tilsagn om bidrag på ialt 9.620 dollars. Den særlige fondskomite, der har den svenske FN-ambassadør Olof Rydbeck som formand, har i samme periode uddelt bidrag på ialt 280.000 dollars, fortrinsvis til personer, der står anklaget i henhold til den sydafrikanske undertrykkelseslovgivning samt til deres pårørende og til flygtninge fra Sydafrika. I overensstemmelse med beslutningen på 25. samling om at udvide den kreds, der eventuelt kan komme i betragtning som modtagere af bidrag fra fonden, har fondskomiteen endvidere uddelt bidrag til frivillige organisationer, som yder støtte til ofrene for undertrykkelsesforanstaltninger i Namibia og Sydrhodesia.

Ambassadør Rydbeck rettede i sin forelæggelsestale for specialudvalget en indtrængende appel til alle lande om at yde bidrag til fonden — om ikke andet så blot symboliske bidrag for at vise deres støtte til ofrene for apartheid.

Han anmodede endvidere om, at der blev stillet beløb til rådighed, således at medlem-

mer af komiteen kunne foretage årlige inspektionsrejser til de organisationer, der modtager støtte fra fonden.

Med de fem nordiske lande som medforlagsstillere fremlagdes et resolutionsforslag vedrørende forvaltningsfonden, hvori der påny rettedes en appel til alle stater om at yde bidrag til fonden, og hvori tillige forvaltningsfonden bemyndiges til at sende en repræsentant på informationsrejser til især de organisationer, der modtager støtte fra fonden.

Forslaget vedtoges i specialudvalget med 102 for, 0 imod og 1 afståelse (Portugal).

I generalforsamlingen vedtoges resolutionen den 27. november 1971 med 110 stemmer for, 1 imod (Sydafrika) og 1 afståelse (Portugal). (Res. 2774 (XXVI)).

FN's hjælpeorganisation for Palæstina-flygtninge i Det mellemste Østen (UNRWA).

(Dagsordenens punkt 38).

I. Indledning.

Det særlige politiske udvalg behandlede i tidsrummet 17. november til 2. december 1971 spørgsmålet om Palæstina-flygtningene. Debatten faldt som sidste år stort set i to faser, idet udvalget i den første uge søgte at koncentrere sig om sagens finansielle og humanitære problemer og først derefter lod drøftelserne vedrørende de politiske aspekter få mere frit løb.

Som i tidligere år gav udvalget tilladelse til, at repræsentanter fra „Den palæstinesisk-arabiske Delegation“ og „Den palæstinensiske Befrielsesorganisation“ kunne fremlægge deres synspunkter i udvalget, uden at dette indebar nogen anerkendelse af de nævnte organisationer.

II. Debatten.

A. De finansielle og humanitære spørgsmål.

Debatten herom indledtes med UNRWAs generalkommissær, Sir John S. Rennies forelæggelse af den årlige beretning samt forelæggelse af rapporten fra arbejdsgruppen til undersøgelse af UNRWAs finansieringsgrundlag ved rapportøren, ambassaderåd Jan Arvesen, Norge.

Begge forelæggelser var rent faktuelle og